

ΠΟΥΘΕΝΑ ΝΑ ΚΡΥΦΤΕΙΣ

Για την Πάιπερ, το αγαπημένο μου κορίτσι

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΖΕΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1997

Μία ώρα μόνο είχαμε βγει στον δρόμο, αλλά ήδη μας τέλειωνε σχεδόν η βενζίνη. Η λευκή γραμμή του αυτοκινητόδρομου ξεδιπλωνόταν θολή μπροστά στα μάτια μου, τα χείλη μου ήταν μαραμένα. Ήταν τρεις τα ξημερώματα και είχαμε κοιμηθεί ελάχιστα εδώ και μέρες. Οδηγούσε η Ντάνι, με το πρόσωπό της ωχρο, τα μακριά καστανόξανθα μαλλιά της μαζεμένα μέσα σε ένα καπελάκι του μπέιζμπολ, με μια αλογοουρά στο πίσω μέρος, και τα μάτια της να κοιτάζουν ευθεία μπροστά. Το όνομά της ήταν Ντανιέλ, αλλά εμείς τη φωνάζαμε απλώς «Ντάνι». Ήταν η μεγαλύτερη, σχεδόν στα δεκαοχτώ, και η μόνη που είχε άδεια οδήγησης. Δεν είχε βγάλει λέξη από την ώρα που φύγαμε από το Λίτλφιλντ.

Στα δεξιά μου η Κόρτνεϊ επίσης κοιτάζε έξω από το παράθυρο. Όταν ακούστηκε στο ραδιόφωνο το αγαπημένο της κάντρι τραγούδι, το “Wide Open Spaces” των Dixie Chicks, το έκλεισε και ξανακοίταξε έξω, τη σκοτεινή νύχτα. Σκούπισε τα μάγουλά της και κατάλαβα ότι έκλαιγε. Της έσφιξα το χέρι και εκείνη απάντησε αρπάζοντας το δικό μου. Είχε τα μαλλιά της λυτά, προς τη μια πλευρά, προσπαθώντας να κρύψει το κάψιμο που είχε αφήσει ένα κατακόκκινο σημάδι κατά μήκος του πιγουνιού της.

Καμιά μας δεν είχε ταξιδέψει τόσο μακριά ως τότε. Είχαμε βρει έναν χάρτη σε ένα σιδηροπωλείο –τον είχε κλέψει η Ντάνι όσο η Κόρντνεϊ κι εγώ κρατάγαμε τοίλιες– και προγραμματίσαμε με προσοχή την πορεία μας προς το Βανκούβερ. Υποθέσαμε ότι θα την ολοκληρώναμε σε περίπου οχτώ ώρες αν άντεχε το φορτηγό. Αλλά έπρεπε να σταματήσουμε πρώτα στο Κας Κρικ για να δανειστούμε χρήματα από έναν πρώην της Κόρντνεϊ.

Ήταν μέσα Ιουλίου· έκανε τόση ζέστη, που δεν μπορούσες να περπατήσεις έξω χωρίς να νιώθεις το δέρμα σου να ψήνεται. Είχαμε πάρει ένα χρυσαφένιο καστανό χρώμα, με φακίδες στο πρόσωπο και στο πάνω μέρος των χεριών – οικογενειακό μας. Οι προειδοποιήσεις για δασικές πυρκαγιές εκδίδονταν εδώ και έναν μήνα, και κάποιες πόλεις είχαν ήδη εκκενωθεί. Τα πάντα είχαν ξεραθεί, οι αγροί ήταν ωχροκίτρινοι, τα καλάμια στα χαντάκια ήταν σκελασμένα με μια γκριζωπή σκόνη. Φορούσαμε τζιν σορτσάκια και φανελάκια, το δέρμα μας ήταν ιδρωμένο ακόμα και τέτοια ώρα τη νύχτα και ο αέρας μύριζε ζέστη.

Άγγιξα τη φωτογραφική μηχανή που κρεμόταν γύρω από τον λαιμό μου. Μου την είχε χαρίσει η μαμά στα δέκα μου, λίγο πριν πεθάνει. Η Ντάνι μισούσε να την παίρνω φωτογραφία, αλλά η Κόρντνεϊ το λάτρευε – δηλαδή *κάποτε* το λάτρευε. Τώρα δεν ήξερα. Την ξανακοίταξα πολλές φορές κι έπειτα χαμήλωσα το βλέμμα στα φαγωμένα μου νύχια. Μερικές φορές φανταζόμουν ότι έβλεπα ακόμα το αίμα κάτω από τα νύχια μου, σαν να είχε μουσκέψει το δέρμα μου όπως και τα πατώματα του σπιτιού μας.

«Σε λίγο θα χρειαστούμε βενζίνη», είπε ξαφνικά η Ντάνι, κι εγώ αναπήδησα.

Η Κόρντνεϊ σταμάτησε να κοιτάζει έξω από το παράθυρο. «Πόσα λεφτά έχουμε;»

«Όχι αρκετά». Πριν βγούμε από την πόλη είχαμε κλέψει λίγη βενζίνη από το φορτηγό ενός γείτονα και συγκεντρώσαμε όσο περισσότερο φαγητό μπορούσαμε, μαζεύοντας φρούτα και λαχανικά από τα γειτονικά κτήματα, παίρνοντας αβγά που κλωσούσαν οι κότες και βάζοντάς τα στο ψυγειαίκι μας. Τα ντουλάπια μας ήταν άδεια τότε –ζούσαμε με σουπες, έτοιμα γεύματα της Kraft, ρύζι και ό,τι είχε απομείνει από κρέας ελαφιού στην κατάψυξη, από εκείνο το αρσενικό ελάφι που είχε πυροβολήσει ο μπαμπάς εκείνη την άνοιξη. Συγκεντρώσαμε τα χρήματά μας–, εγώ είχα λίγα δολάρια από το μπέιμπι σίτιγκ και η Ντάνι είχε λίγα ακόμα χρήματα από τότε που βοήθησε στην αλωνιστική περίοδο, αλλά είχε ήδη χρησιμοποιήσει μεγάλο μέρος τους για να μπορέσουμε να περάσουμε.

«Θα μπορούσαμε να βρούμε λίγα χρήματα αν πούλαγες τη μηχανή σου», μου είχε πει.

«Με τίποτα!»

«Η Κόρτνεϊ πούλησε την κιθάρα της».

«Ξέρεις για ποιο λόγο την πούλησε», της είπα. Η Ντάνι τότε σώπασε. Ένωσα άσχημα, αλλά δεν μπορούσα να το κάνω, δεν μπορούσα να αποχωριστώ το μοναδικό καλό πράγμα που είχα.

«Τι θα κάνουμε;» της είπα εκείνη τη στιγμή.

«Θα κλέψουμε λίγη βενζίνη», είπε η Ντάνι θυμωμένη.

Η Ντάνι πάντα ακουγόταν τσατισμένη, αλλά δεν έδινα σημασία παρά μόνο όταν ήταν πολύ θυμωμένη. Τότε έφευγα μακριά της.

Είχε δικαίωμα να είναι θυμωμένη. Όπως και όλες μας.

Βρήκαμε ένα βενζινάδικο στην επόμενη πόλη, μια παλιά Chevron με δύο αρχαίες αντλίες και μια μοναχική σκοτεινή φιγούρα που φαινόταν μέσα από το παράθυρο. Άραγε ήταν ο μόνος υπάλληλος εκεί; Παρκάραμε στην πίσω πλευρά, με

το χαλίκι να τρίζει κάτω από τις ρόδες μας. Η Ντάνι έσβησε τη μηχανή και μείναμε εκεί καθώς την ακούγαμε να κρυνώνει. Έσφιξα στα χέρια μου τη φωτογραφική μου μηχανή.

«Τζες, πήγαινε να βεβαιωθείς ότι δεν υπάρχει κανείς άλλος εκεί», είπε η Ντάνι.

Της έριξα ένα γρήγορο βλέμμα, αλλά το προφίλ της ήταν αμειλικτο. «Εντάξει». Προσπάθησα να δείξω αυτοπεποίθηση, αλλά δεν είχαμε κάνει ποτέ κάτι παρόμοιο – μόνο μικροκλοπές τροφίμων και ειδών μακιγιάζ από καταστήματα, μικρά αντικείμενα. Φυσικά και θα πήγαινα εγώ. Η Κόρτνεϊ παραήταν όμορφη – είχε τα ίδια καστανόξανθα μαλλιά με όλες μας, αλλά χρησιμοποιούσε οξυζενέ που τους πρόσθετε ανταύγειες, και είχε τα γαλανά μάτια του πατέρα μας, που έδειχναν ακόμα πιο λαμπερά σε αντίθεση με το ηλιοκαμένο της δέρμα. Και τώρα, με το έγκαυμά της, ο κόσμος θα τη θυμόταν. Μα εγώ ήμουν ένα συνηθισμένο δεκατετράχρονο κορίτσι, με απλά μαλλιά στο χρώμα της καραμέλας βουτύρου και πράσινα μάτια. Οι άνθρωποι με ξεχνούσαν εύκολα.

Η πόρτα έτριξε καθώς την άνοιγα. Ο τύπος πίσω από τον πάγκο σήκωσε το βλέμμα. Ήταν νέος, ίσως κοντά στα είκοσι, με μακριές φαβορίτες και ακμή. Κοίταξα τριγύρω, δεν είδα άλλον υπάλληλο. Το κατάστημα ήταν άδειο και δεν υπήρχαν κάμερες ασφαλείας ή οθόνες παρακολούθησης. Ξερόβηξα για να καθαρίσω τον λαιμό μου.

«Μπορώ να έχω το κλειδί για την τουαλέτα;»

Εκείνος έσπρωξε τα κλειδιά πάνω στον πάγκο και έπειτα χαμήλωσε πάλι το βλέμμα στο περιοδικό που διάβαζε. Έριξα μια ματιά στα ράφια και κατευθύνθηκα στο πίσω μέρος του καταστήματος, ακολουθώντας την ένδειξη μιας πινακίδας προς τα αποχωρητήρια. Δίπλα από τους νιπτήρες υπήρχε ένας χώρος με πλυντήρια για τους φορτηγατζήδες. Τράβηξα τους μοχλούς ψάχνοντας για επιπλέον ψιλά κάτω από τα μηχανήματα

– μερικές φορές είσαι τυχερός, μα σήμερα τίποτα. Μέσα στον κάδο απορριμμάτων βρήκα λίγα αλουμινένια κουτάκια και ένα κουτί πίτσας μαζί με δύο κομμάτια ζύμη. Το στομάχι μου γουργούρισε, αλλά άφησα το κουτί και πήγα στο μπάνιο, χρησιμοποίησα την τουαλέτα και έπλυνα τα χέρια μου. Κοίταξα στον καθρέφτη. Τα μάτια μου έδειχναν μεγάλα, τρομαγμένα. Το φωσφορίζον φως πάνω από το κεφάλι μου βούιζε δυνατά και το μπάνιο ξαφνικά έμοιαζε ψυχρό και άδειο.

Γύρισα το κεφάλι για να δω τη γρατζουνιά στο πιγούνι μου. Το μέικ απ είχε μουτζουρωθεί. Το έτριψα με το δάχτυλό μου και το άπλωσα απαλά. Έκανα ένα βήμα πίσω και κοίταξα την αντανάκλασή μου. Προσπάθησα να μισοκλείσω τα μάτια και ίσιωσα τους ώμους, χαμηλώνοντας απότομα το καπέλο μου, για να δείχνω πιο σκληρή, πιο πολύ σαν την Ντάνι. Μάταια.

Έδωσα το κλειδί και επέστρεψα στο φορητό.

«Τι είδες;» είπε η Ντάνι από το παράθυρό της.

«Μόνο έναν τύπο στον πάγκο που διάβαζε ένα κοριτσιίστικο περιοδικό».

Εκείνη έγνεψε καταφατικά.

«Και τώρα;» είπα.

«Κόρτνεϊ, πήγαινε εσύ κοντά του».

«Να πάρει, γιατί εγώ;» ρώτησε η Κόρτνεϊ.

Η Ντάνι την αγριοκοίταξε. Η Κόρτνεϊ αναστέναξε, ξεκούμπωσε το πρώτο κουμπί στο πουκάμισό της και βγήκε από το φορητό.

«Θα πάω κι εγώ», είπα.

«Όχι. Εσύ μείνε στο φορητό, Τζες».

«Μα πεινάω!»

«Έλεος!» Η Ντάνι πάντα γκρίνιαζε για τη λαιμαργία μου, αλλά εξακολουθούσε να μου δίνει επιπλέον μερίδες.

Ακολούθησα την Κόρτνεϊ στο κατάστημα. Εκείνη έσκυψε πάνω από τον πάγκο και άρχισε να μιλάει στον τύπο, ο οποίος

έσπευσε να κατεβάσει το περιοδικό του και γύρισε να την κοιτάξει. Με την άκρη του ματιού μου είδα την Ντάνι να κατευθύνει το φορτηγό προς την αντλία. Με γρήγορες κινήσεις, προχώρησα στους διαδρόμους και γέμισα τις τσέπες μου με σοκολάτες και σνακ. Η Κόρτνεϊ κάθε τόσο κοιτάζε έξω από το παράθυρο, περιμένοντας το σινιάλο. Αλλά κι εγώ έριχνα ματιές στην Ντάνι. Τελικά σήκωσε το κατέλο της και σκούπισε το φρύδι της.

Βγήκα από το κατάστημα και πήδηξα μες στο φορτηγό. Η Κόρτνεϊ πήρε το στίλο που της έδινε ο τύπος και έγραψε κάτι σε ένα κομμάτι χαρτί. Της έσκασε ένα τεράστιο χαμόγελο. Εκείνη έκανε πως ψάχνει την τσέπη στο τζιν σορτσάκι της κι έπειτα κούνησε αρνητικά το κεφάλι και έγενεψε προς το φορτηγό.

Τώρα ερχόταν προς το μέρος μας, με αργό βήμα, κουνώντας τους γοφούς. Έβλεπα τον τύπο πίσω της να την κοιτάζει καθηλωμένος. Εκείνη μπήκε στο φορτηγό, έκανε πως ψάχνει για την τσάντα της κι έπειτα έκλεισε δυνατά την πόρτα πίσω της. Η Ντάνι πάτησε τέρμα το γκάζι. Το φορτηγό κατευθύνθηκε με ζιγκ ζαγκ προς τον δρόμο, κάνοντας αναστροφή πάνω στη σκονισμένη, στεγνή του άκρη. Κοίταξα πίσω τον τύπο να βγαίνει τρέχοντας από το βενζινάδικο, με το χέρι του στο τηλέφωνο, έχοντας ήδη τηλεφωνήσει στην αστυνομία. Η πινακίδα κυκλοφορίας μας ήταν σκεπασμένη με ξεραμένη λάσπη, αλλά η καρδιά μου χτυπούσε ακόμα σαν τρελή. Αν μας έπιαναν, θα μας πήγαιναν πίσω στο Λίτλφιλντ και οι μπάτσοι θα είχαν ερωτήσεις – πολλές ερωτήσεις.

Γύρισα μπροστά και έβγαλα τις σοκολάτες μου από την τσέπη. Φάγαμε, σιωπηλές, μες στο σκοτάδι.

«Θυμάστε που ο μπαμπάς μάς αγόραζε σοκολάτες Caramilk κάθε Χριστούγεννα;» Η φωνή της Κόρτνεϊ ήταν αδύναμη, μα η ανάμνηση δυνατή, ολοζώντανη.

Εγώ μασούσα πιο αργά τώρα, με τα μάτια μου να ξεχειλίζουν δάκρυα. Είχαν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά

που ο μπαμπάς μάς είχε φέρει σοκολάτες, δηλαδή από τότε που πέθανε η μαμά.

Και είχαν περάσει μόλις τρεις μέρες από τότε που τον σκότωσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΛΙΤΛΦΙΛΝΤ

ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

Αυτή τη φορά ο μπαμπάς είχε λείψει ολόκληρο μήνα, για δουλειά στην Αλμπέρτα, στις πετρελαιοπηγές. Πριν από εκείνη τη δουλειά είχε δουλέψει κυρίως στις οικοδομές στην πόλη και στο ράντσο όπου ζούσαμε. Το Λίτλφιλντ ήταν μια μικρή πόλη κοντά στα σύνορα της Αλμπέρτα και δεν πρόσφερε πολλές θέσεις εργασίας –κυρίως στις καλλιέργειες και στην υλοτομία από τότε που είχε κλείσει ο μύλος–, κι έτσι πολλοί άντρες δούλευαν στο Κάλγκαρι, δύο ώρες δρόμο από κει. Ο μπαμπάς είπε ότι θα έβγαζε περισσότερα στην Αλμπέρτα, και ίσως όντως να συνέβαινε αυτό, αλλά εμείς λεφτά δεν είδαμε ποτέ. Δούλευε τρεις εβδομάδες και είχε μία εβδομάδα ρεπό. Στον δρόμο από τις πετρελαιοπηγές για το σπίτι σταματούσε σε μερικά μπαρ κι έπειτα συνήθως δεν σταματούσε το ποτό μέχρι να έρθει η ώρα για την επόμενη βάρδια του.

Ωστόσο ήμουν βέβαιη ότι αυτή τη φορά τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά. Πλησίαζαν τα δέκατα πέμπτα γενέθλιά μου και μου είχε πει ότι θα μου έφερνε κάτι ιδιαίτερο. Το σκεφτόμουν όλη την εβδομάδα.

«Αέρα κοπανιστό θα σου φέρει», είχε πει η Ντάνι εκείνο το πρωί.

«Μα μου το υποσχέθηκε», της είπα.

«Ε και;»

Δεν την κοίταξα, απλώς έβαλα άλλη μια προυινιά ομελέτας στο στόμα μου. Στην απέναντι πλευρά του τραπέζιού η Κόρτνεϊ εξασκούσαν σε κάποια ακόρντα στην κιθάρα της, γράφοντας ορنيθοσκαλίσματα σε ένα μικρό σημειωματάριο. Μου χάρισε ένα χαμόγελο.

«Θα σου γράψω ένα τραγούδι», είπε. «Για τα γενέθλιά σου».

«Αυτό θα ήταν τέλειο», της είπα, ανταποδίδοντας το χαμόγελο.

«Τζες, απλώς δεν θέλω να απογοητευτείς», είπε η Ντάνι από την άλλη άκρη του τραπέζιού.

«Το ξέρω, αλλά έχω καλό προαίσθημα. Νομίζω ότι θα μου φέρει κάτι για τη φωτογραφική μου μηχανή – ίσως έναν καινούριο φακό».

«Είσαι τόσο ανόητη». Η Ντάνι πάντα μου έλεγε ότι παρα-ήμουν αισιόδοξη και ότι ο μπαμπάς δεν θα άλλαζε ποτέ. Μα μερικές φορές περνούσαν εβδομάδες ολόκληρες χωρίς να πει. Ίσως μια μέρα να σταματούσε οριστικά το πιστό.

Τώρα περίμενα σχεδόν να δω το φορτηγό του μπαμπά στον δρόμο καθώς περπατούσα προς το σπίτι μας, ή να με προσπεράσει με θόρυβο, γελώντας που θα κατάπινα τόση σκόνη. Κοίταξα πίσω μου. Από μακριά άκουγα μοσχαρακία να μουγκανίζουν και ένα τρακτέρ πέρα στα χωράφια. Εστίασα με τη μηχανή μου σε ένα όμορφο πουλί που καθόταν στον φράχτη και έπειτα φωτογράφισα και πάλι το σπίτι μας. Η Ντάνι ήταν στο σπίτι. Καταλάβαινα ότι ήταν ευδιάθετη από τον τρόπο που είχε παρκάρει το φορτηγό –λοξά, με κατεβασμένα τα παράθυρα και τη μούρη να ακουμπάει σχεδόν στα μπροστινά σκαλιά–, με τη μουσική να ακούγεται εκκωφαντική μέσα από το σπίτι. Επιβράδυνα το βήμα μου.

Δεν με πείραζε που ζούσα στο ράντσο, αλλά ευχόμουν να ήταν δικό μας – η τράπεζα είχε κατασχέσει το παλιό μας σπίτι. Εκείνο το σπίτι ήταν όμορφο – θυμάμαι ακόμα την κούνια στην μπροστινή βεράντα, τον άσπρο φράχτη που κατηφόριζε ως τον δρόμο και που τον έβαφε κάθε χρόνο ο μπαμπάς. Ήταν μια απλή παλιά αγροικία σε μια φάρμα βοοειδών, αλλά είχαμε πολύ χώρο, μια μεγάλη αυλή για τα πράγματα του μπαμπά, και είχαμε ανάγκη από δουλειά. Αφού πέθανε η μαμά – τη χτύπησε ένα φορτηγό που μετέφερε σανό –, ο μπαμπάς έχασε τη δουλειά του. Έφυγε για το Κάλγκαρι για μήνες. Τότε είχα μόλις κλείσει τα δέκα. Η Κόρτνεϊ ήταν έντεκα και μισό και η Ντάνι κόντευε τα δεκατρία. Καταλήξαμε σε ανάδοχες οικογένειες.

Δεν μπόρεσαν να βρουν κάποια οικογένεια πρόθυμη να πάρει και τις τρεις μας, κι έτσι εμένα με έστειλαν σε μια οικογένεια που είχε ήδη έξι παιδιά – τα δύο με ειδικές ανάγκες. Ποτέ δεν υπήρχε αρκετό φαγητό για όλους. Περίμενα ώσπου δεν κοιτούσε η ανάδοχη μητέρα μου για να αφήσω κρυφά λίγο πουρέ πατάτας ή οτιδήποτε άλλο στα πιάτα των παιδιών, γνέφοντάς τους να μην το μαρτυρήσουν. Αν κάποιος ξεχνιόταν και φώναζε «Ευχαριστώ!», η ανάδοχη μητέρα μου γυρνούσε απότομα προς το μέρος μας και μέναμε χωρίς φαγητό. Μια φορά το έσκασα, προσπαθώντας να πάω στις αδερφές μου, αλλά με έπιασαν οι μπάτσοι. Αργότερα ανακάλυψα ότι και εκείνες είχαν προσπαθήσει να το σκάσουν μερικές φορές. Αλλά δεν τα κατάφερε καμιά από εμάς.

Τελικά, έπειτα από πέντε μήνες ο μπαμπάς επέστρεψε, με την υπόσχεση να παραμένει νηφάλιος.

Η Κόρτνεϊ μου είπε λίγα πράγματα για την ανάδοχη οικογένειά της, πώς την κρυφοκοίταζε ο πατέρας στο ντους, πώς τη χαστούκιζε η μαμά όταν εκείνος δεν έβλεπε.

Η Ντάνι δεν είπε και πολλά για τη δική της ανάδοχη οικογένεια, απλώς ότι οι άνθρωποι ήταν ηλικιωμένοι και δεν

μπορούσαν να φροντίσουν τη φάρμα τους και χρειάζονταν έναν βοηθό. Δεν ξέρω αν ήταν σκληροί μαζί της – δεν μας το είπε ποτέ. Μερικές φορές αναρωτιόμουν αν ευχόταν να είχε παραμείνει εκεί. «Σου άρεσε εκεί καλύτερα απ' το να φροντίζεις εμάς;» της είπα. Εκείνη μου έδωσε ένα τρυφερό χαστουκάκι στο κεφάλι και είπε: «Μην είσαι ανόητη».

Όταν μπήκα στο σπίτι, εκείνη σκούπιζε στην κουζίνα – μύριζα απορρυπαντικό με άρωμα πεύκου. Όλα τα παράθυρα ήταν ανοιχτά.

«Πού ήσουν;» μου είπε. «Σε έπαχνα στον αχυρώνα».

«Η Ίνγκριντ χρειαζόταν βοήθεια στα χωράφια».

Στη διάρκεια της σχολικής χρονιάς δουλεύαμε στη φάρμα τη νύχτα και τα Σαββατοκύριακα, αλλά το καλοκαίρι δουλεύαμε όποτε μας χρειάζονταν. Τα χέρια και τα πόδια μας ήταν γυμνασμένα, οι παλάμες μας γεμάτες φουσκάλες – η Κόρτνεϊ πάντα τους έβαζε κρέμα ή έφτιαχνε τα νύχια της. Η Ντάνι περνούσε ολόκληρη τη μέρα της στα χωράφια, αν μπορούσε, οδηγώντας το τρακτέρ με ένα χαμόγελο στο πρόσωπο και με τα μαλλιά μαζεμένα σε ένα μεγάλο καουμπόικο καπέλο. Μερικές φορές μετά το σχολείο πήγαινε και στο σπίτι του φίλου της για να βοηθήσει – η οικογένειά του είχε τη διπλανή φάρμα. Δεν με πείραζε να δουλεύω στα χωράφια, αλλά προτιμούσα να δουλεύω με τα ζώα. Η άνοιξη ήταν η αγαπημένη μου εποχή, όλα τα μωρά γεννιόντουσαν τότε, μα δεν ήθελα να φάω κρέας, κάτι που έκανε τον μπαμπά έξω φρενών. Έφαγα και λίγο ξύλο γι' αυτό.

«Πρέπει να καθαρίσουμε το σπίτι πριν έρθει ο μπαμπάς», είπε η Ντάνι.

«Εντάξει». Άρχισα να πλένω μερικά πιάτα που βρίσκονταν στον πάγκο για τουλάχιστον μία εβδομάδα, τρίβοντας τα

ξεραμένα υπολείμματα φαγητών και με τη σκέψη μου σε ένα μεγάλο δειπνο μόλις ερχόταν ο μπαμπάς. Ευχήθηκα να με είχε πάρει μαζί του για ψώνια στο μπακάλικο.

Αφού ο μπαμπάς μάς πήρε πίσω από τις ανάδοχες οικογένειες, βρήκε αυτό το μέρος και ήταν εντάξει για έναν μήνα. Έπειτα άρχισαν να συσσωρεύονται κουτάκια από μπίρα. Ήρθαν και οι μπάτσοι δυο-τρεις φορές και ρώτησαν αν ήμαστε καλά, αλλά κρατήσαμε το στόμα μας κλειστό. Όταν οι δάσκαλοι ρωτούσαν για κάποιο μαυρισμένο μάτι ή μια μελανιά που δεν μπορούσαμε να κρύψουμε, λέγαμε ότι είχαμε πέσει ή ότι είχαμε χτυπήσει στο ράντσο, παλεύοντας με ένα άγριο άλογο. Όταν η Ντάνι άκουγε κάποιον να μας πειράζει, έριχνε τόσο ξύλο όσο εισπράτταμε εμείς αδιαμαρτύρητα. Δεν της το είπα τότε που ένα παιδί με κορόιδεψε για τη μυρωδιά κοπριάς στα παπούτσια μου ή έβρισε την Κόρντνεϊ. Απλώς όλα αυτά δυσσαστούσαν την Ντάνι.

«Πού είναι η Κόρντνεϊ;» είπα.

Η Ντάνι σήκωσε αδιάφορα τους ώμους. «Πού είναι συνήθως;»

Όστε είχε βγει με άλλο ένα αγόρι. Αναρωτιόμουν ποιος να ήταν αυτή τη φορά.

Η Ντάνι κι εγώ είχαμε καθαρίσει το σπίτι όταν επέστρεψε η Κόρντνεϊ. Βγήκαμε στην πίσω αυλή και στήσαμε μερικά κουτάκια μπίρας για να εξασκηθούμε στη σκοποβολή. Ο μπαμπάς μάς άφησε το τουφέκι του όταν έφυγε από την πόλη –ένα παλιό ημιαυτόματο Cooley το οποίο είχε πάρει από τον πατέρα του– και βεβαιώθηκε ότι είχαμε αρκετές σφαίρες. Είπε πως ήθελε να μπορούμε να τα βγάζουμε πέρα μόνες μας. Δεν είχαμε και πολύ ελεύθερο χρόνο για χαζολόγημα, αλλά μας άρεσε να κάνουμε σκοποβολή ή να πηγαίνουμε για ψάρεμα. Εγώ αλληθώρισα, στόχευσα στο αλουμινένιο κουτάκι, κράτησα την ανάσα μου και πάτησα τη σκανδάλη. Το κουτάκι πέταξε στον αέρα.

«Καλή βολή!» ακούστηκε η βραχνή φωνή της Κόρτνεϊ πίσω μου.

Χαμήλωσα το όπλο και έκανα μεταβολή. Η Κόρτνεϊ είχε ένα κασόνι μπίρες στον ένα γοφό και ένα τσιγάρο στο χέρι. Τα μακριά μαλλιά της ήταν νωπά και μπερδεμένα και το τζόκεϊ καπέλο της ήταν φορεμένο ανάποδα. Φορούσε σκούρα γυαλιά ηλίου, υπερβολικά μεγάλα για το πρόσωπό της, που φαίνονταν τέλεια, και το πάνω μέρος ενός μπικίνι κάτω από ένα μαύρο φανελάκι.

«Πάντα είναι καλή στις βολές», είπε η Ντάνι. Δεν μας συνήθιζε στα κομπλιμέντα, κι έτσι όταν το έκανε το εννοούσε. Μου άρεσε η σκοποβολή, μου άρεσε εκείνη η στιγμή που όλα γίνονταν καθαρότερα μέσα σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Το ίδιο και με τη φωτογραφική μου μηχανή, να φτιάχνω το κάδρο, να ρυθμίζω τις τελευταίες λεπτομέρειες, να παίρνω μια ανάσα και μετά *μπουμ!*

«Καλέ, τι έπαθε το σορτσάκι σου;» είπε η Ντάνι. Το τζιν σορτσάκι της Κόρτνεϊ ήταν κομμένο τόσο ψηλά, που έβλεπες το κάτω μέρος από τις μπροστινές τσέπες.

Η Κόρτνεϊ έσκασε στα γέλια. «Σ' αρέσει; Τα αγόρια *τρελαίνονται* με κάτι τέτοια». Πρόφερε τις τελευταίες λέξεις τραγουδιστά. Η Κόρτνεϊ πάντα γελούσε ή τραγουδούσε. Η μαμά έλεγε ότι η Κόρτνεϊ τραγουδούσε προτού μάθει να μιλάει. Έπαιζε και καλή κιθάρα. Είχε αγοράσει μια μεταχειρισμένη και έμαθε μόνη της, ακούγοντας ραδιόφωνο.

«Είναι πολύ αποκαλυπτικό». Η Ντάνι φορούσε σορτσάκι –όλες μας δηλαδή–, αλλά της Κόρτνεϊ ήταν πάντα το πιο κοντό, με τις ξεφτισμένες ξεβαμμένες άκρες να κάνουν αντίθεση με το χρυσαφένιο της δέρμα. Κοίταξα τα πόδια της, έπειτα τα δικά μου, και αναρωτήθηκα αν θα τα κατάφερνα να κοντύνω το σορτς μου κατά μία ίντσα.

«Έλα, πάρε τώρα μια μπίρα και βγάλε τον σκασμό», είπε η Κόρτνεϊ.

Η Ντάνι μούγκρισε και άρπαξε μια μπίρα, ανοίγοντας το μεταλλικό κουτάκι με έναν χαρακτηριστικό ήχο, και ήπιε μια μεγάλη γουλιά.

«Θεέ μου, υπέροχη».

Η Κόρτνεϊ έδωσε και σε μένα μία. Ήπια μια μικρή γουλιά και ένιωσα πόσο κρύα ήταν καθώς κατέβαινε στον στεγνό μου λάρυγγα εκείνη την καυτή μέρα. Μου άρεσε η μπίρα, εκείνη η αίσθηση θολούρας που έδινε στα πάντα, η γεύση της βύνης, αλλά η μυρωδιά της πάντα μου θύμιζε τον μπαμπά.

«Πού τη βρήκες την μπίρα;» ρώτησε η Ντάνι.

«Από έναν φίλο».

Η Ντάνι απλώς κούνησε το κεφάλι. Δεν μπορούσες να πεις και πολλά με την Κόρτνεϊ. Έκανε ό,τι ήθελε. Η Ντάνι θύμωνε μαζί της, αλλά η Κόρτνεϊ θα της έκανε μια μεγάλη αγκαλιά ή θα της τραγουδούσε κάποιο ανόητο τραγούδι ή θα την έκανε με κάποιον τρόπο να γελάσει. Μπορεί να δούλευε σκληρά, αλλά το 'ριχνε και πολύ έξω. Αν η Ντάνι της έλεγε ότι χρειαζόταν ύπνο, εκείνη απαντούσε: «Καλά, θα κοιμηθώ όταν πεθάνω».

Η Ντάνι έδειξε τα τσιγάρα και η Κόρτνεϊ της πέταξε το πακέτο. Τα τσιγάρα ήταν άλλη μια πολυτέλεια. Μερικές φορές κλέβαμε κάνα δυο από το πακέτο του μπαμπά όταν ήταν σπίτι ή από κανέναν υπάλληλο στο αγρόκτημα. Έπειτα καθόμασταν στη βεράντα και παίρναμε ρουφηξιές στη σειρά. Τώρα καθίσαμε στην άκρη του πέτρινου φράχτη του όμορφου κήπου που άλλοτε πλαισίωνε το σπίτι. Τώρα πια είχε μόνο αγριόχορτα. Η Ντάνι προσπαθούσε να καλλιεργήσει λαχανικά στον πίσω κήπο, αλλά ο μπαμπάς όλο της πατούσε το παρτέρι με το αυτοκίνητό του.

Η Κόρτνεϊ μου έδωσε ένα τσιγάρο, ανάβοντάς το με την καύτρα του δικού της. Ακούμπησα το όπλο στις ζεστές πέτρες και τράβηξα μια ρουφηξιά, βλέποντας πώς το κάνει η Ντάνι,

καθώς μισάνοιγε τα χείλη για να βγάλει τον καπνό με μια μακρόσυρτη, νωχελική εκπνοή. Έγειρα λίγο προς τα πίσω για να μη με βλέπει και προσπάθησα να βγάλω τον καπνό με τον ίδιο τρόπο.

Μέσα Ιουλίου και ήδη το γρασίδι είχε μαραθεί, όπως και τα λουλούδια που είχαμε φυτέψει. Ένα μεγάλο μέρος της μπροστινής μας αυλής έμοιαζε με σκουπιδότοπο. Ο μπαμπάς πάντα έφερνε σπίτι πράγματα από τη μάντρα, κι έτσι ο τόπος είχε γεμίσει με παλιοσίδερα και ξύλα. Το σπίτι ήταν στα μαύρα του τα χάλια –τον χειμώνα αναγκαστήκαμε να σφραγίσουμε τα παράθυρα–, αλλά μου άρεσε η άνετη ξύλινη βεράντα που είχαμε από μπροστά. Θα ζητούσα από τον μπαμπά μήπως μπορούσαμε να τη βάψουμε.

Δεν έφερνα φίλους στο σπίτι· και στο σχολείο δεν κάναμε ιδιαίτερη παρέα με κανέναν. Η Ντάνι συνήθως ήταν με τον φίλο της, τον Κόρεϊ, έναν κάπως χαριτωμένο νεαρό αγρότη με κόκκινο λαιμό, ηλιοκαμένο δέρμα, λευκά δόντια και λακκάκια στα μάγουλα. Η Κόρτνεϊ έκανε συχνά κοπάνες ή έβγαινε με κάποιο αγόρι· τα περισσότερα κορίτσια δεν τη συμπαθούσαν. Εγώ έκανα παρέα με τις άλλες μου αδερφές ή μελετούσα στα διαλείμματα. Η Ντάνι έβαζε τον έλεγχο προόδου μου στο ψυγείο, όπως έκανε και η μαμά. Μερικές φορές τις βοηθούσα στα δικά τους διαβάσματα. Η Κόρτνεϊ με κάθε ευκαιρία μου έδινε να της γράφω τα μαθήματα, αλλά η Ντάνι δεν το επέτρεπε με τίποτα.

Η Ντάνι ήρθε και έκατσε στην πόρτα της καρότσας του φορτηγού της. Ήταν ένα παλιό Ford, ασημί στα σημεία που δεν είχε ακόμα σκουριάσει. Το είχε αγοράσει σε τιμή ευκαιρίας από τον μπαμπά του φίλου της κι έπειτα το επισκεύασε. Συνήθως έμενε μες στη μέση του δρόμου. Το διατηρούσε καθαρό, κρεμούσε ένα αρωματικό χώρου με άρωμα καρύδας στον εσωτερικό καθρέφτη, αλλά δεν μπορούσε να καλύψει τη δυσωδία

από την κοπριά στις μπότες μας. Πάντα κλότσαγα τις μπότες μου πάνω στον προφυλακτήρα, προσπαθώντας να απομακρύνω τη βρομιά προτού μπω μέσα, αλλιώς με κατσάδιαζε.

Η Κόρτνεϊ τράβηξε μια μεγάλη ρουφηξιά. «Μετά θα ξαναβγώ».

«Είσαι παλαβή;» είπε η Ντάνι.

«Αν έχει επιστρέψει, θα περάσουν ώρες πριν έρθει σπίτι».

«Αυτό δεν το ξέρεις», της είπα. Κάποιες φορές έκανε στάση στου Μπομπ, στον φίλο του στην πόλη, και γυρνούσαν από μπαρ σε μπαρ, μα άλλοτε ερχόταν κατευθείαν σπίτι.

Εκείνη μου τράβηξε το πίσω μέρος των μαλλιών. «Μην ανησυχείς».

Η Κόρτνεϊ φερόταν λες και δεν την ένοιαζε τι της έκανε ο μπαμπάς, αλλά ήξερα ότι τον φοβόταν. Η μαμά ήταν η μόνη που κατάφερνε πού και πού να τον ελέγχει, αλλά εκείνος εξακολουθούσε να μπεκρουλιάζει για μέρες ολόκληρες με τους φίλους του και έπειτα να έρχεται σπίτι φωνάζοντας και πετώντας πράγματα από δω κι από κει, σπάζοντας πιάτα. Τον είχε διώξει δύο μήνες προτού πεθάνει, αλλά εκείνος την έπεισε με τα γλυκόλογά του να επιστρέψει, νηφάλιος και με τον όρκο ότι θα παρέμενε έτσι. Η μαμά για λίγο καιρό ήταν στ' αλήθεια χαρούμενη – όλοι μας δηλαδή. Ο μπαμπάς έμεινε νηφάλιος μέχρι την ημέρα που μάθαμε ότι η μαμά είχε πεθάνει. Μερικές φορές σκέφτομαι πόσο θα λυπόταν εκείνη με ό,τι μας συνέβη, πόσο τσατισμένη θα ήταν με τον μπαμπά.

Ξανακοίταξα προς τον δρόμο· φαντάστηκα το φορτηγό του να πλησιάζει.

«Μου το υπόσχεσαι ότι θα γυρίσεις νωρίς;» είπα. Την τελευταία φορά που ο μπαμπάς έπιασε την Κόρτνεϊ να τρυπώνει κρυφά μέσα στο σπίτι, εκείνη δεν μπορούσε να καθίσει για μέρες από το ξύλο.

«Σ' το υπόσχομαι», είπε η Κόρτνεϊ.

«Σου είπε τι θα πάθεις αν ξαναμπλέξεις». Η Ντάνι πέταξε το τσιγάρο πάνω στις βρομιές και το πάτησε με τη φτέρνα της. «Σε προειδοποίησε».

«Έλεος, μες στην παράνοια είστε», είπε η Κόρτνεϊ. «Αφού δεν είναι καν στην πόλη».

Μα είχα δει τον τρόπο που κοίταξε προς τον δρόμο προτού πάρει στα χέρια της το τουφέκι.

«Ελάτε, ας πυροβολήσουμε μερικά κονσερβοκούτια ακόμα».

